

Arrest

nr. 81 297 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Botswaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HEYLEN *loco* advocaat J. VANDELOO en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt :

“Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde T., V. W. (...) geboren te G.(...) op (...), onderdaan van Botswana, verblijvende te (...)

- gemachtigd werden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van artikel 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 september 2006.

Overwegende dat mevrouw in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (A-kaart) geldig tot 30/12/2011.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verdere verlenging van haar tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd.18/11/2010 werden gesteld:

"Minstens drie maanden voor de vervaldatum van haar verblijfsvergunning dient volgende persoon een arbeids-of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling te leveren:

T., V. (...)
geboren op (...)

Bijkomende voorwaarden:

- samenwoont met het kind (legaal) of het voorleggen van bewijzen van affectieve en/of financiële banden met het kind
- niet ten laste vallen van het OCMW
- de openbare orde niet schaden
- beschikken over voldoende huisvesting
- het verblijf van betrokkene is gekoppeld aan het verblijf van haar partner/kind. De partners en kind van betrokkene, in functie waarvan ze haar verblijf verkrijgt, moeten nog verblijfsrecht hebben."

Overwegende dat uit het samenwoonstverslag dd.02/01/2012 opgesteld door de lokale inspecteur van de politiezone Druivenstreek (Hoeilaart) blijkt dat mevrouw niet meer samenwoont met het kind K., A. I. (...) ("(...)). Er worden ook geen bewijzen van affectieve en/of financiële banden met het kind voorgelegd door mevrouw.

Tevens wordt in het samenwoonstverslag gesteld en ik citeer letterlijk uit het commentaar van de wijkinspecteur: "De relatie was initieel van seksuele aard, doch sedert sedert lange tijd is er geen relatie meer. K.(...) gaf T.(...) de gelegenheid om in België te verblijven."

Het kind werd pas ruim na de geboorte (04/12/2007) erkend door de heer K., J. H. (...) op 08/07/2008 te Eisene (akte 00608). Opvallend is dat mevrouw niet daarvoor een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten op 30/06/2008. Door de bewering van de heer K.(...) dat hij T.(...) de gelegenheid gaf om in België te verblijven, dient de erkenning van het kind mogelijks in een ander licht te worden gezien. Door het ontbreken van de huidige samenwoonst met het kind of tastbare bewijzen van de affectieve en/of financiële banden met het kind, wordt besloten dat mevrouw niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan haar verblijf.

Overwegende dat volgens art.13§3, tweede lid van de wet - de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een bevel om het grondgebied te verlaten, kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven Indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden"

Wordt besloten om aan haar:

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, het bevel te geven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slowakije, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen de dertig (30) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel dat door verzoekster wordt ingeroepen luidt onder meer als volgt :

“1. Manifeste beoordelingsfouten;

2. Schending van de motiveringsplicht zoals omschreven in artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Eerste en tweede onderdeel, manifeste beoordelingsfouten en een schending van de motiveringsplicht
Overwegende dat de aangevochten beslissing zoals hierboven reeds uiteengezet wordt gemotiveerd. Het dient geen betoog dat de motivering van de aangevochten beslissing dd. 20 januari 2012 op geen enkele wijze antwoordt op de te vervullen voorwaarden. Bovendien is de omvang van de motivering niet aangepast aan het belang van de beslissing. Meer nog, de inhoud ervan is gebaseerd op gratuite hypothesen en beweringen en is zelfs manifest foutief en wordt formeel betwist door zowel Verzoekster als haar voormalige partner, de heer K.(...).

De beslissing tot weigering van het verlengen van het verblijf en de aflevering van een bijlage 13 schendt de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 dienen alle administratieve beslissingen met redenen te worden omkleed.

Bovendien voorzien de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en de motivering afdoende moet zijn.

In casu is de motivering gebaseerd op een misverstand en bijgevolg totaal foutieve feitelijkeheden.

Mijn cliënte betwist de inhoud en grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten integraal. Zoals hieronder zal worden aangetoond, voldoet mevrouw T.(...) immers wel degelijk aan alle voorwaarden voor de verdere verlening van haar verblijfstitel en berust de argumentatie omtrent de band met haar dochtertje op een ernstig misverstand.

De voorwaarden in uw instructie betroffen de volgende:

1) Bewijs van arbeidskaart en effectieve recente tewerkstelling:

Dit bewijs werd geleverd. Als bijlage vindt u hiertoe nogmaals een kopie van haar arbeidskaart C (stuk 3) en de arbeidsovereenkomst met haar huidige werkgever (stuk 4).

Aan deze eerste voorwaarde is dus onbetwistbaar voldaan.

2) Samenwoonst met het kind of het voorleggen van affectieve en/of financiële banden met het kind:

Mijn cliënte woont wel degelijk nog steeds samen met haar dochtertje, A.(...) K.(...).

Enkele weken geleden hebben mijn cliënte en de heer K.(...) echter besloten om een einde te stellen aan hun relatie, zoals dit jaarlijks door zovele koppels wordt beslist. Mijn cliënte is daaropvolgend verhuisd naar een appartement in Brussel.

Intussen werd door de heer K.(...) een advocaat (Mr Stephanie Degrave) gecontacteerd om het verblijfsrecht van hun dochter A.(...) te verdelen tussen beide ouders (stuk 5). Het duurt uiteraard een tijdje voor deze verblijfsregeling officieel is en A.(...) ook wettelijk haar domicilie op het adres te Brussel bij haar mama kan verkrijgen.

In de praktijk woont A.(...) echter minstens 50 % bij mijn cliënte in Brussel. De kennissen en burens leggen hiertoe de nodige verklaringen neer (stuk 6). Tevens wordt A.(...) zeer regelmatig opgehaald door mijn cliënte aan de schoolpoort. De directie van de school legt hiertoe de nodige verklaring neer (stuk 7).

Een affectieve band en de samenwoonst van het kind bij mijn cliënte is dus hierbij bewezen. Indien nodig kan de vierjarige A.(...) hieromtrent zelfs getuigen. Mijn cliënte ziet haar dochtertje immers doodgraag en vind het nu reeds uiterst moeilijk om haar 50% te moeten afstaan voor verblijf bij haar vader, de heer K.(...).

Indien de lokale inspecteur minstens de moeite had gedaan om tevens het appartement van mevrouw T.(...) te Brussel te bezoeken, dan had hij kunnen vaststellen dat de spulletjes van A.(...) tevens daar liggen.

Voor zover als nodig kan de financiële band tussen mijn cliënte en haar dochtertje bewezen worden door een reeks betalingen met haar bankkaart die zij verrichtte voor A.(...) (eten, kleding, speelgoed, enz.) Zij staat ook zelf in voor de huur van haar appartement (stuk 8).

De heer K.(...) zelf betwist tevens de inhoud van de verklaring die hij zou ondertekend hebben, aangezien deze in het Nederlands was en de heer K.(...) uitsluitend Engels spreekt en een passieve kennis van het Frans heeft. Hij heeft geen kennis van het Nederlands maar werd ernstig verzocht door

de wijkagent om het samenwoonstverslag alsnog te ondertekenen, hoewel hij dit niet verstond en dit bijgevolg zelfs niet heeft mogen lezen van de wijkagent. Niet wetende welke extreme gevolgen dit zou hebben, heeft hij dit dan ook maar gedaan.

Als bijlage vindt u evenwel een nieuwe verklaring van de heer K.(...) die de correcte situatie uiteenzet (stuk 9)."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt :

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat één van de voorwaarden voor een verdere verlenging van het verblijf van verzoekster was:

'samenwoonst met het kind (legaal) of het voorleggen van bewijzen van affectieve en/of financiële banden met het kind'

Verzoekster heeft bij de vernieuwing van haar A-kaart nagelaten enig document in die zin over te maken.

De bestreden beslissing stelt dan ook geheel terecht:

"Overwegende dat uit het samenwoonstverslag dd. 02/01.2012 opgesteld door de lokale inspecteur van de politiezone Druivenstreek (Hoeilaart) blijkt dat mevrouw niet meer samenwoont met het kind K., A. I.(...) (°(...)). Er worden ook geen bewijzen van affectieve en/of financiële banden met het kind voorgelegd door mevrouw."

Deze motivering is op zich reeds voldoende draagkrachtig om de bestreden beslissing te schragen.

Zoals supra vermeld, blijkt uit verduidelikend e-mailverkeer d.d. 14 januari 2012 met de wijkinspecteur, aanwezig in het administratief dossier, dat het dochttertje van de heer K.(...) en verzoekster "zo goed als altijd" bij de heer K.(...) blijft."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Verzoekster toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt evenwel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet correct acht, zodat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het determinerende motief van de bestreden beslissing het volgende is :

"Overwegende dat uit het samenwoonstverslag dd. 02/01/2012 opgesteld door de lokale inspecteur van de politiezone Druivenstreek (Hoeilaart) blijkt dat mevrouw niet meer samenwoont met het kind [...]. Er worden ook geen bewijzen van affectieve en/of financiële banden met het kind voorgelegd door mevrouw.

[...]

Door het ontbreken van de huidige samenwoning met het kind of tastbare bewijzen van affectieve en of financiële banden met het kind, wordt besloten dat mevrouw niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan haar verblijf”.

De vraag die zich thans stelt is of inderdaad genoegzaam werd vastgesteld dat verzoekster ten tijde van de bestreden beslissing niet meer samenwoonde met haar kind.

De verwerende partij heeft zich gesteund op een samenwoningverslag opgesteld door een lokale politie-inspecteur. In dit verslag staat onder meer te lezen dat verzoeksters ex-partner wél aanwezig is, doch zijzelf niet omdat zij op bezoek is bij vrienden. Verder wordt gesteld :

“betrokkene [hiermee wordt bedoeld verzoekster] zal in de komende weken verhuizen naar 1030 Brussel, [...]. Ze zal morgen beginnen op een nieuwe werkplaats. [K] weet geen nadere details. De relatie was initieel van seksuele aard, doch sedert lange tijd is er geen relatie meer. [K] gaf [T] de gelegenheid in België te verblijven.

[...]

Beschrijving van de huisvesting [...]

Privé-woning, bewoond door [K] en diens dochter

[...]

G. Eventuele opmerkingen:

Betrokkene leeft niet meer samen met [K]. Ze zal binnenkort verhuizen.”

De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat één van de voorwaarden voor een verdere verlenging van het verblijf was : *“samenwoning met het kind (legaal) of het voorleggen van bewijzen van affectieve en/of financiële banden met het kind”*. Zij verwijt verzoekster te hebben nagelaten enig document in die zin over te maken.

Evenwel dient te worden vastgesteld dat, zoals dat blijkt uit de formulering door de verwerende partij zelf, bewijzen enkel moesten worden voorgelegd in het geval er geen legale samenwoning meer was met het kind. Dat die samenwoning er niet meer zou zijn, kan niet worden afgeleid uit het politieverslag waarvan hiervoor sprake. Er blijkt enkel uit dat verzoekster *“in de komende weken zal verhuizen”* en dat het kind op het moment van de vaststellingen op het adres woonde dat werd bezocht in het kader van het samenwoningverslag. Nu verzoekster blijkens het verslag nog niet effectief verhuisd was, kan uit het loutere feit dat zij dat kortelings zou gaan doen op geen enkele wijze worden afgeleid dat zij dat niet samen met haar dochtertje zou doen. In de mate dat de verwerende partij lijkt te insinueren dat hiervan dan een bewijs zou moeten worden geleverd, dient erop gewezen dat het samenwoningverslag dateert van 2 januari 2012, dat de verhuis toen nog geen feit was, dat er geen indicaties zijn dat verzoekster op dat ogenblik niet zou samenwonen met haar dochter op het adres waar ook haar voormalige partner woont en dat uiteraard rekening moet worden gehouden met een bepaald tijdsverloop dat haar zou toelaten één en ander te formaliseren.

De verwerende partij stelt verder dat blijkt uit verduidelijkend e-mailverkeer met de wijkinspecteur dat het dochtertje van de heer K. en verzoekster *“zo goed als altijd”* bij hem zou verblijven. Daargelaten de vaststelling dat dit motief niet in de bestreden beslissing is opgenomen en de verwerende partij er zich thans niet op kan beroepen om de rechtmatigheid van de bestreden beslissing aan te tonen -en een verwijzing naar het samenwoningverslag op zich niet voldoet, zoals reeds gezegd- kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat zowel het verslag als de e-mail uitsluitend gebaseerd zijn op verklaringen van verzoeksters ex-partner en verzoekster gelet op de zeer specifieke omstandigheden van het dossier worden bijgetreden waar zij erop wijst dat de situatie ook bij haar had moeten worden nagegaan.

Op grond van het determinerende motief van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier -en zelfs de door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde stukken buiten beschouwing gelaten- kan geenszins worden vastgesteld, zoals dat in de bestreden beslissing werd gedaan, dat er geen samenwoning is tussen verzoekster en haar kind. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS